KRIMI

DÍVEJ SE, JAK ZEMŘE

ANNA BÅGSTAMOVÁ

metafora

Mladá vyšetřovatelka Harriet se ze Stockholmu vrací do rodného Skåne, aby se přidala k místnímu policejnímu týmu a postarala se o svého stárnoucího otce Eugena. Idylu rybářské vesničky Lerviken ale rozvrátí brutální vražda.

Bohatá Laura Anderssonová je nalezena mrtvá ve stodole vlastního statku a policie musí napnout všechny síly, aby vypátrala psychopatického vraha. Na případ se nabalují další záhady a vyšetřovacímu týmu zoufale schází kapacita, Harriet se ale přesto v nové práci potýká s nedůvěrou své nadřízené i policejních kolegů. Pochyby o vlastních rozhodnutích, milostné trable a tíha rodinných vztahů jí navíc brání zachovat chladnou hlavu a vytvořit si od vyšetřování potřebný odstup. Kulisa ospalého Lervikenu se postupně rozpadá…

Dívej se, jak zemře je první kniha nové krimi série z prostředí jižního Švédska, která představuje postavu sympaticky nedokonalé vyšetřovatelky ve stylu Bridget Jonesové. Zdánlivě jednoduchý příběh rychle nabírá obrátky a svižně spěje k šokujícímu závěru.

DÍVEJ SE, JAK ZEMŘE

Obsah

1	**7**	**27**	**226**
2	**12**	**28**	**232**
3	**21**	**30**	**243**
4	**28**	**31**	**251**
5	**38**	**32**	**260**
6	**45**	**33**	**265**
7	**48**	**34**	**273**
8	**56**	**35**	**279**
9	**66**	**36**	**283**
10	**71**	**37**	**286**
11	**79**	**38**	**294**
12	**90**	**39**	**300**
13	**99**	**40**	**307**
14	**111**	**41**	**311**
15	**118**	**42**	**317**
16	**130**	**43**	**323**
17	**141**	**44**	**331**
18	**150**	**45**	**337**
19	**160**	**46**	**350**
20	**166**	**47**	**362**
21	**175**	**48**	**366**
22	**188**	**49**	**373**
23	**193**	**50**	**384**
24	**201**	**51**	**393**
25	**211**	**Poděkování autorky**	**398**
26	**218**		

ANNA BÅGSTAMOVÁ

DÍVEJ SE, JAK ZEMŘE

Přeložila Olga Bažantová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Ögonvittnet © 2018, Anna Bågstam
First published by Norstedts, Sweden, in 2018.
Published by agreement with Norstedts Agency.
Translation © Olga Bažantová, 2019
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-376-6 (ePub)
ISBN 978-80-7625-375-9 (pdf)
ISBN 978-80-7625-064-2 (print)

1

Neděle, 27. srpen 2017

Ta Margareta je nejspíš blázen. Vážně po Harriet chce, aby začala v nové práci v neděli? Odkdy pracují pomocní vyšetřovatelé i o víkendu? Znovu si tu zprávu přečte.

Harriet, snažila jsem se vám dovolat, ale zřejmě máte vypnutý telefon. Můžete přijít už zítra? Zdravím, Margareta Bladhová

Zpráva byla odeslána ve 22.37 v sobotu večer. Buď je její nová šéfová workoholička, nebo je od doby, kdy ve Skåne proběhla reorganizace policie, normální pracovat i o víkendu, pomyslí si Harriet a strčí telefon do tašky.

Je brzy ráno a vlajka na stožáru na zahradě sousedky Yvonne vlaje ve větru. Na moři jsou vidět bílé husy a vítr přináší z přístavu slabý zápach hnijících chaluh. Harriet opatrně dovře vchodové dveře a plíží se po kamenné cestičce. Ozve se cvaknutí, když odemkne stříbrný saab zaparkovaný před garáží, a pak se ještě podívá na tátův nabílo natřený kamenný domek.

Kdysi dávno to bývala rybářská chata, ale jak rodina rostla, domek se postupně přeměnil v typicky podlouhlé skånské stavení. Černá a bílá barva domu kontrastují se zeleným svahem. Slézová růže sahá skoro až po střechu a zakrývá okna, ale Harriet vidí, že uvnitř je zhasnuto. Její táta Eugen ani vlčák Kato ještě nejsou vzhůru.

Znovu vytáhne telefon. Není divu, že se jí její nová šéfová nemohla dovolat. Do Lervikenu, kde Eugen bydlí, vysílače skoro nedosáhnou a signál často vypadává. Zprávy posílat jde, ale dovolat se sem nedá skoro nikdy. K nám do vesnice nic nepronikne, říká vždycky Yvonne, láskyplně přitom kývne na Eugena a pak spolu za pozdně letních odpolední dál na zahradě popíjejí kávu. Co si jen Harriet pamatuje, Yvonne bydlí v sousedním červeném cihlovém domě vedle Eugena, přitom jí ještě ani nebylo padesát. V době, kdy byla Harriet malá, musela být Yvonne ještě velmi mladá, přesto Harriet připadala mnohem starší než její vlastní máma Jorun. Možná proto, že Yvonnin vkus i způsob řeči jako by patřily někomu mnohem pokročilejšího věku. Žijeme si tady poklidně, já a Eugen a všichni ostatní. Když na semaforu naskočí oranžová, my v Lervikenu nepřidáme plyn, nýbrž zabrzdíme.

Jakmile Harriet vyjede na hlavní, šlápne na plyn a nechá vesnici za sebou. Ani ne za čtvrt hodiny už bude na policejní stanici v Landskroně.

Směrem do vnitrozemí se rozkládají pole a tu a tam se mezi nimi objeví stavení, obklopené shluky stromů. Pole jsou obdělávaná a krajina vypadá jako deka plná záplat. Harriet najede na dálnici, která vede podél pobřeží, lemovaného rybářskými vesnicemi. Ålabodarna,

Sundvik, Borstahusen. A Lerviken čili Hliněný záliv, kde se v minulém století těžila hlína na cihly. Dnes už staré časy připomínají jen hluboké zatopené doly.

Tohle je to nejkrásnější místo na zemi, možná i v celém vesmíru, pomyslí si Harriet. Rozhodla se správně. Na vteřinu přestane sledovat bílou středovou čáru a pohlédne na zelenou krajinu, míhající se za oknem auta. Pasou se tam strakaté krávy a v dálce v průlivu se dají tušit větrné elektrárny a také obrysy mostu mezi Dánskem a Švédskem.

Na jihu se rozhodli značně posílit řady pomocných policejních vyšetřovatelů, což pro Harriet znamenalo šanci posunout se dál od případů vloupaček a přestupků problematických výrostků, které řešila ve Stockholmu. Od chvíle, kdy k Eugenově velké nelibosti nechala práv a vrhla se na studium sociální práce, má pocit, že musí dokázat, že se jí v něčem daří. Sice nikdy nebude profesorka jako její otec, ale pozice vyšetřovatelky v Landskroně je přece jen krok kupředu. Na to už může být její otec hrdý. A navíc je to možnost, jak strávit následující půlrok v rybářské vesničce u Öresundu.

„Byla bych na tebe naštvaná, kdybys to odmítla. Tohle na tuty povede k něčemu, kvůli čemu budu strašně žárlit. A taky se uvidíme mnohem častějc," zareagovala na to Lisa. Harriet se usměje. Lisa miluje chlapy v uniformě. Teď žije v Malmö, svůj byt ve Stockholmu prodala a nastěhovala se ke značně pochybnému chlápkovi, s nímž si během slunovratu užila téměř maratonské rande, trvající přesně šedesát sedm hodin.

Harriet rozhodně není takový dobrodruh, odvaha jí ale každopádně nechybí, i když Lerviken pro ni není nic nového. Jako dítě tady trávila každé léto. V posledních letech tu moc nepobývala, každé léto totiž dům na dobrých deset týdnů obsadí její bratr Paul s manželkou Evou-Lenou a třemi syny. Poté, co se Harriet během drahocenných týdnů dovolené nechala dobrovolně využívat jako chůva a přeskakovala nafukovací rukávky a kruhy, které se válely na trávníku před domem, a při každé večeři poslouchala dětské volání „hotovo, pojď mě utřít“, to nakonec vzdala. Unavovalo ji být pořád ta bláznivá teta na hraní, co nemá přítele ani pořádnou práci, zato má věčně špatnou náladu.

Ale teď jsem tady, řekne si Harriet. S Paulem se shodli, že by se hodilo, kdyby tu někdo mohl s Eugenem nějaký čas pobýt. „Když tátovi táhne na osmdesát, měl by ho mít někdo pod dohledem“, řekl Paul. A bylo zjevné, že ten někdo má být Harriet. On sám vyrazil s rodinou na Bali a tátovi hodil na krk psa. Tak to dělá Paul vždycky, něco začne, a pak se vypaří.

„Zvíře je přesně to, co Eugen potřebuje, aby nebyl sám, vysvětloval jí Paul,“ jako by mu ho tu snad nechal z čiré ohleduplnosti. Jakmile zmínil tátu jménem, Harriet úplně slyšela svou švagrovou. Dobře ale ví, že tady vůbec nejde o Eugena. Uvědomuje si, že Paul potřebuje odjet a dát do pořádku svoje manželství. A někdo se o toho nevychovaného vlčáka, na kterého nikdy nemají čas, postarat musí. Přehmátne na volantu a podřadí. Z těchhle úvah má špatné svědomí. Její bratr je dobrák, ale občas to vypadá, že mu na

srdci leží jen Eva-Lena a děti. Harrietin volný čas je podřadný, protože ona rodinu nemá.

Zahne do Radniční ulice a zaparkuje saab za pizzerií naproti landskronské policejní stanici. Ty krásné domy z přelomu století, červené dánské cihly a trolejbusy na ni vždycky působí skoro exotickým dojmem.

Sklopí stínítko a podívá se na sebe do zrcátka. Hnědé kudrny má zacuchané a špičku nosu ošlehanou větrem. Přála by si v odrazu vidět obličej, z nějž by vyzařovalo víc autority, ale nedá se nic dělat. Je jí skoro 29 let, a pořád má takové dětsky oplácané tváře – i stehna.

Zapípá telefon a Harriet se po něm vrhne. Zpráva je od Lisy.

Vítej na jihu, Harri, hodně štěstí v nový práci. Držím palce, ať máte na stanici mraky fešáků. Brzo se ozvi.

Harriet se zahihňá. V Lisiných představách mají policisté potetované paže, cpou se hamburgery a především se nezdráhají používat pouta ani v soukromí. What's not to love, řekla by Lisa. Nesmí jí zapomenout zavolat, než zase v Lervikenu ztratí signál. Teď jí pošle zprávu.

Díky. Myslíš, že chodí v uniformě i na florbal, nebo prostě hrajou úplně naostro?

Ví, že se Lisa zasměje.

Harriet vystoupí a upraví si džíny. Jde se na to.

2

U velkých tmavých prosklených dveří policejní stanice není žádný zvonek. Třesoucí se rukou vytočí Margaretino číslo. Po prvním zazvonění se ozve příkrý hlas.

„Jdu vám otevřít." O pár vteřin později se za dveřmi objeví žena středního věku oblečená v černém. Vypadá úplně jinak, než jak si ji Harriet představovala. Čekala blondýnu s atletickou postavou. Margareta je vysoká, hubená a má přísné šedivé mikádo. Rozhodně to není ten typ, co si kupuje dvojité balení mandlových koláčků – jeden na teď a druhý na chuť později. Harriet jako by skoro slyšela, jak jí v hloubi kabelky zašustil prázdný obal od mandlových koláčků, co tam zůstal po včerejší cestě vlakem. Margareta ji pozdraví pevným stiskem ruky a Harriet zaznamená, že má nenalakované, ale pěstěné nehty. Rychle stáhne ruku a doufá, že si Margareta nevšimne, jak se jí loupe světle růžový lak. Chtěla si nehty odlakovat, ale Eugen nemá doma odlakovač.

„To je dobře, že můžete začít hned. Po té reorganizaci je tady hrozný chaos. Holt si musíme zvyknout,"

spustí Margareta a vede Harriet za recepci do chodby s kancelářemi.

„Vstupní kartu a další věci vám zítra obstará Lena z recepce," pokračuje za chůze. „Ale možná se jí budete muset připomenout. Myšlení není její silná stránka."

Harriet nestihne odpovědět, ale všimne si, že Lena má obrazovku polepenou papírky různých barev.

„Včera večer přijala tísňová linka volání, někdo našel tělo. Chci, abyste byla od začátku u toho," pokračuje Margareta a pozoruje ji. „Máme málo lidí a to, co dřív dělal zvláštní vyšetřovací tým z Malmö, teď hodili na nás a řeší se to lokálně. Když se něco stane, musíme být připraveni. I o víkendu. Volala jsem ještě jednomu vyšetřovateli, ale ten může dorazit až odpoledne."

Přijdou do kuchyňky vybavené stoly ze světlé břízy a pohovkami s fialovým potahem z devadesátých let. Margareta si vezme papírový kelímek, další podá Harriet a pak dál popisuje změny v organizaci policie. Kávovar burácí tak, že ji Harriet skoro neslyší.

„Jaké máte zkušenosti?" zeptá se Margareta, když kávovar ztichne. „U přijímacího pohovoru jsem nebyla, tak povídejte."

„Vystudovala jsem sociální práci. Pracovala jsem s mládeží, s problémovými rodinami a pak jsem dělala i přestupky," odpoví Harriet spěšně a stáhne si triko, které se jí pod koženou bundou vyhrnulo. Měla by snad říct i to, že studovala práva a že je její táta profesor občanského práva s přesahem do justice? To by možná znělo dobře.

Margareta si lokne kávy. Když pije, vypadají vrásky kolem jejích úst jako pavoučí nohy.

„Měla jsem na mysli vaše zkušenosti s vyšetřováním trestných činů, to se člověk na univerzitě nenaučí. Účastnila jste se někdy vyšetřování vraždy?“

Harriet žmoulá kelímek.

„Ne, ale už skoro tři roky pracuju jako vyšetřovatelka,“ dostane ze sebe nakonec.

A jsem odvážná, pozorná a pečlivá, chtěla by dodat, protože to říkal její bývalý šéf. A to je důležitější než studium práv.

Margareta ani nehne brvou.

„Pojďte, půjdeme ke mně do kanceláře, ta vaše ještě není připravená. Potom určíme na tohle vyšetřování zvláštní místnost, jestli to teda nepřevezme Malmö, což si nemyslím. Všechny kapacity se teď soustředí na tu přestřelku,“ prohlásí a kráčí před Harriet dál chodbou k jediným dveřím, za nimiž se svítí.

Místnost je poněkud přeplněná. Psací stůl, dvě knihovny nacpané šanony, křeslo a pohovka. Nad ní visí obraz landskronské citadely. Margareta se posadí ke stolu a kývne na Harriet, aby si sedla na židli naproti.

„Jestli stihneme oběd, promluvíme si při něm, já ale na žvanění moc nejsem. Rovnou vám představím ten případ,“ řekne, zapne počítač a dodá: „Nečekala jsem, že budete tak mladá.“

Harriet si dá nohu přes nohu a opře se. Na té tvrdé židli nedokáže najít pohodlnou polohu.

„Včera večer bylo na jednom statku v okolí Landskrony nalezeno ženské tělo. Na tísňovou linku volala sestra z domácí péče. Zvonila, ale nikdo neotvíral a na klice pořád visela taška s jídlem, což se jí zdálo

podezřelé, proto obešla dům, aby někoho našla. Mrtvá ležela ve stodole, někdo ji zabil. Teď tam jsou technici. Mluvila jsem s nimi a požádala je, abychom se tam mohly zajet podívat."

Harriet si odkašle. Zná se s Margaretou deset minut, a už má vyšetřovat vraždu.

„Do médií jsme to ještě nepustili, manžel oběti zatím nebyl informován. Podle evidence obyvatel má trvalé bydliště na tom statku, ale zatím se neukázal. Je mu kolem sedmdesáti. Svědkyni z domácí péče jsem dala za úkol mlčet, aspoň do pondělka. Je důležité, aby se to nedostalo ven."

Celou dobu se Margareta dívá na obraz nad Harrietinou hlavou.

„Jestli máme dopadnout pachatele, první den je naprosto rozhodující. Skoro vždy je to někdo z blízkých, a když se to stane doma, bývá to v osmdesáti procentech případů partner. Ale o tom jste se určitě učila, stejně jako všichni ostatní. Ráda bych to vyřešila co nejdřív, než se nám do toho začne někdo míchat," pokračuje Margareta. „Státní zástupce požaduje, abychom manžela zajistili, ale my nemáme ponětí, kde se nachází. Na jeho telefon jsme odeslali utajenou zprávu, ale nedoručila se. Zjevně ho má vypnutý. Nepřekvapilo by mě, kdyby propadl panice a touhle dobou už byl dávno pryč ze země."

Margareta otevře zásuvku, vyndá neparfémovaný jelení lůj a namaže si rty.

„Najdeme ho. Jako vždy," podotkne.

„Co víme o oběti a jejím manželovi?" vyzvídá Harriet opatrně.

„Ženě je padesát tři let, nepracuje. Manželovi je sedmdesát dva, dům vlastní od roku 1982. Jeho příjmy za minulý rok dosáhly 4,5 milionu, její nejsou v podstatě žádné. Jeho majetek ve Švédsku se odhaduje na 128 milionů, statek má hodnotu téměř 75 milionů. Děti nemají, jiné příbuzné taky ne.“ Margareta se odmlčí a postaví jelení lůj na stůl. „Fajn, aspoň jim nemusíme volat.“

Harriet si všimne, že na Margaretině stole nejsou fotky dětí ani vnoučat a že na ruce nemá snubní prsten.

„Už dvakrát byl souzen za napadení manželky. Podle mě by na něj státní zástupce klidně mohl vydat zatykač. Ale ten, co má zrovna službu, je moc velký dobrák,“ vykládá dál Margareta. „Lennart, forenzní technik, slíbil, že nám ukáže místo činu. Zavolá, až budou mít hotovo to nejdůležitější. Požádala jsem, abychom se tam mohly podívat dřív, než to prosákne ven. Pak nastane chaos.“

„Kde ten statek je?“ napadne Harriet.

„Asi deset kilometrů na sever, kilometr od pobřeží. Poblíž rybářské vesnice Lerviken, jestli tenhle kraj znáte.“

Harriet zaskočí káva a ona se zakucká.

„Rybářské osady na pobřeží jsou poslední dobou módní. V Lervikenu dřív bydleli normální lidi, ale teď se z něj stala milionářská vesnice.“

To není úplně pravda, pomyslí si Harriet, ale Margareta se tváří tak opovržlivě, že Harriet nic neřekne.

„Jak se jmenuje oběť?“ vymáčkne ze sebe Harriet nakonec.

„Laura Anderssonová. Manželka finančníka Douglase Anderssona. Statek koupil od nějakého šlechtice, ale zemědělství se nikdy nevěnoval. Půda je pronajatá."

Sakra, manžele Anderssonovy zná. Stejně jako všichni v Lervikenu. Už je pár let neviděla, ale pamatuje si je z dětství. Měli velké naleštěné auto, snad jaguara, parkovali ho u malého přístavu, když se šli v zářivě bílých županech po ránu smočit do vody. Ve vesnici je všichni pomlouvali. Laura byla mnohem mladší než Douglas, měla dlouhé rudé vlasy a půvab filmové hvězdy. Krásná, záhadná, tajemná. Ale chodila zvláštně, kulhala, jako by měla zraněnou nohu.

Ticho prořízne pronikavé vyzvánění.

„To je technik, jsou na místě už od včerejška a my můžeme jet," řekne Margareta a rychle vstane. „Až tam budeme, vyšetřování mám na starosti já. Jen vám to chci připomenout."

Harriet sklopí pohled. Co tím má na mysli? Myslí si, že se Harriet znemožní? Že se bude chovat jako čerstvá absolventka, co pobíhá sem tam a všude vidí něco, o čem se učila? Eugen si občas dělá legraci ze studentů, kteří se chovají právě takhle. Chodí v obleku, tváří se důležitě a nemají tušení, že Eugen jejich práce a články hodnotí jako veskrze průměrné. Ale její táta je příliš hodný, aby to nějak komentoval. Zato Margareta by to jistě udělala. Harriet neměla zmiňovat svoje studium. Mělo jí dojít, že tím Margaretu vyprovokuje. Neexistuje policista, kterého by nevytáčelo, že někdo s jiným vzděláním má vyšší plat. A když ještě přizná, že je z Lervikenu, který Margareta právě označila za milionářskou vesnici, určitě nad ní nová šéfová rovnou

zlomí hůl a bude si myslet, že je rozmazlená holka, která se nikdy nemusela snažit.

Jakmile Margareta vyjede z parkoviště, přiloží si telefon k uchu. Zřejmě mluví s jednotkou na místě činu.

„Mám fakt plný zuby šéfa výjezdové skupiny," sykne a zavěsí. „Snažím se tam dostat psovody, ale ti teď někde u Olofströmu hledají nějakého zmateného stařík a, co se o víkendu ztratil." Zavrtí hlavou.

Harriet upírá pohled na svoje džíny. Jak má asi Margaretě říct, že v té rybářské osadě vlastně bydlí? Chystá se to přiznat, ale Margareta už volá státnímu zástupci.

„Potřebuju povolení získat údaje z vysílače Henrikehill, 330 stupňů."

Odlepí pohled od silnice a otočí se na Harriet.

„Nejbližší vysílač," vysvětlí.

Harriet Henrikehill dobře zná, je to zámek na kopci pár kilometrů od zálivu. V současnosti funguje jako hotel, ve vesnici mu říkají „grandhotel".

„Konrad, dozorující státní zástupce, by stažení údajů zítra stejně nařídil. Když to uděláme hned, třeba ušetříme trochu času. Jakmile seznam přijde, můžete se do něj pustit."

Těsně před Lervikenem zahne Margareta mezi pole na štěrkovou cestu. Usedlost Sundgodset leží o pár kilometrů dál, ukrytá mezi stromy. Fouká a listy se chvějí ve větru. Na dvoře parkují dvě policejní auta a velký stříbrný mikrobus a čtyři policisté v uniformách střeží ohraničenou oblast. Hlavní budova má žlutou omítku a bílé okenní rámy. Statek vypadá přesně tak, jak si ho Harriet pamatuje, až na to, že zahrada, dvě stodoly a park za velkým obytným stave-

ním jsou obehnány modro-bílou výstražnou páskou s nápisem „policie“.

„Zdravím!“

Z jedné budovy vyjde muž oblečený do bílé ochranné kombinézy s hnědým papírovým sáčkem v ruce. Pod vysokými botami mu křupe štěrk. Míří přímo k nim, stáhne si roušku, která mu zakrývá polovinu obličeje, opatrně si sundá fialovou gumovou rukavici a podá Harriet ruku.

„Lennart Mattson, jsem tady technik. Ukážu vám to tu. Vy jste ta nová vyšetřovatelka?“

„Ano, Harriet Vesterbergová. Dneska začínám.“

Lennart má přívětivé oči.

„Takže první den?“ Vypadá překvapeně a Harriet přikývne.

„Můžeme už začít?“ zeptá se Margareta netrpělivě.

Lennart se pousměje.

„Člověk by se měl snažit s ní vycházet, obzvlášť když v sobě ještě nemá svoji denní dávku kafe,“ podotkne a kývne k Margaretě, aby Harriet narážku pochopila. Margareta nechá poznámku bez povšimnutí.

„Mám pro vás kombinézy navíc, počkejte.“ Vydá se ke stříbrnému mikrobusu.

„Začneme ve stodole.“

Harriet a Margareta si natáhnou kombinézy.

„Pořád tam leží, už pro ni jedou, ale nějak jim to trvá. V noci měli v Malmö nějakou přestřelku,“ dodá Lennart.

Zamíří k jedné ze dvou podlouhlých bílých budov s černými vraty. Na dvoře zafouká chladný vítr. Harriet si strčí ruce do kapes a podiví se, že s Margaretou to

ani nehnulo. Je těžké uvěřit, že je policistka. Vypadá, že ji vítr každou chvíli odfoukne. Jak mohla s tak útlou postavou projít fyzickými testy?

Vrata zavrzají a obklopí je slabý zápach benzinu. Ve stodole stojí dva traktory. Jinak je tam prázdno.

Harriet ji hned vidí. Za jedním traktorem vyčuhují nohy. Leží na zádech, na sobě má světlé šaty. Bosá. Kůže je žlutobílá, nehty na nohou mají stejný červený odstín jako dlouhé vlasy. Pravá noha je zlomená v nepřirozeném úhlu s palcem namířeným k zemi.

Jde blíž. Čím hlouběji do stodoly vchází, tím větší tma v ní je. Na špinavé vybetonované podlaze přesně u levého předního kola traktoru je velká černá skvrna.

„Silně krvácela z hlavy," vysvětlí Lennart.

Dveře zaskřípou a dovnitř vejde další panáček michelin. Kývne na pozdrav.

„Našli jste zbraň nebo vražedný nástroj?" zajímá se Margareta a pohledem skenuje prostor. V tom přítmí má tmavé oči.

„Ne, nic, co by mělo nějakou spojitost s tělem. Zajistili jsme pár nástrojů a kusů nářadí ze stodoly," odpoví Lennart. „Pak vám ukážeme fotky. Máme jich skoro tři stovky."

Harriet se předkloní a nahlédne pod traktor. Lennart jí posvítí baterkou a ona upře pohled na pokroucené tělo bez života.